

Sygn. akt V CSK 221/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa J. Spółki z o.o. Spółki Komandytowo-Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi W.

o ustalenie wysokości opłaty z tytułu użytkowania wieczystego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 21 października 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa -
- Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2700 (dwa
tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona powodowa zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnemu z dnia 21 października 2015 r. naruszenie art. 316 § 1 w związku z art. 232, 382 i 391 § 1 k.p.c. oraz naruszenie art. 73 ust. 2 zdanie pierwsze i art. 72 ust. 1 pkt 4 u.g.n., a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła potrzebą wykładni wywołującego rozbieżność w orzecznictwie przepisu art. 73 ust. 2 zdanie pierwsze u.g.n.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Potrzeba wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., występuje wtedy, gdy w odniesieniu do określonych przepisów brak utrwalonej judykatury albo gdy przyjęta w orzecznictwie wykładnia jest kontrowersyjna. Potrzeba wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., musi być przy tym doniosła z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, tj. mieć wpływ na wynik sprawy.

Artykuł 73 ust. 2 zdanie pierwsze u.g.n. w zakresie dotyczącym przesłanki trwałej zmiany sposobu korzystania z nieruchomości był już przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 22 marca 2012 r., IV CSK 331/11 i nawiązującym do niego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2015 r., V CSK 535/14. Zaskarżony skargą kasacyjną wyrok pozostaje w zgodzie z tą wykładnią. W tych okolicznościach brak podstaw do ponownego podejmowania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 73 ust. 2 zdanie pierwsze u.g.n. na potrzeby niniejszej sprawy.

Z przedstawionych przyczyn, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony powodowej do rozpoznania, a o kosztach postępowania

kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (jedn. tekst: Dz.U.2016.1313) i art. 99 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.).

jw